

EDITORIALA

Prekarietaterik ezi!

Aurreko urtetako abagune lazgarri berdintsuan datorrigu aurtengo Maiatzaren Lehena. Krisi ekonomikoaz gain, krisialdi etiko, politiko eta demokratikoa ere bizitzen ari gara. Neoliberalismoaren eta kapitalismoaren interesen baitan herrien subira-tza menpean hartua dute, politikak bere funtzio orekatzaile eta aukeren berdintzailea bazterrean geratu dela-rik. Herritarren interesak eta beharrak ekintza politikoaren muinean egon beharrean, alboratu egin dira murrizketa eta austeritate neurriei lehentasuna emanez.

Jarrera politiko honen ondorio eratorriak lan eremuan eta eremu sozialean hezuramaitzen dira, hara bideratzen baitira, kapitalari men egiteko, eduki ekonomiko eta soziala duten neurri bidegabe guztiak. Emaizta geografikoa da: milaka langilek nozitzen dute bazterketa, bereizkeria eta pobrezia. Lana dutenen artean ere, beste kategoria berri bat ezartzen ari da azken urteotan lan harremanen munduan: prekariatuarena. Gaizki ordaindutako lana, ordutegiaz eta lanaldiaz erabat malgutua enpresariaren esanetara, lanaldi partzialera kondenatua... Hau da eredu hau sufritzen duten langileen egoera, bereziki emakumeak eta gazteak. Eta ELAn oso argi dugu, langile hauen lan eta bizi baldintzak duintzeko, prestu egongo garela beren interesak ordezkatzeko. Haatik, aurtengo errebindikazio eta ospakizun egunean "prekarietateari ezi" aukeratu dugu goiburutzat.

Aukeratu dugun bidea zailena da, baina ziur gaude ez dagoela bidezidorririk tamainako erronkari heltzeko. Ziur gaude ere, sindikatuaren antolatuerik bakarrik egin diezaiogekula aurre egoerari, sindikatua indartsu egiten gaituen erakunde bakarra baita langile klasea antolatzeko. Autonomiari eutsi behar diogu proiektua egikaritu eta indartzeko, horrela bakarrik uztartu daitezke sindikatua eta langileen interesak.

Abagune ezin hobea dugu, bestalde, Maiatzaren Leheneko honetan gorazarre egiteko gure militanteei, etengabean langile-klasearen interes eta helburuak defendatzeko prest dagoen proiektuarekin agertzen duten konpromisoagatik. Irabazi berri ditugu hauteskunde sindikalak eta ahalegin horretan egundoko lana egin dute militanteek. Eutsi goiari eta gora Maiatzaren Lehena!

El Primero de Mayo tiene importantes novedades este 2015

UN 1º DE MAYO RENOVADO

El Primero de Mayo del 2015 se presenta lleno de retos y novedades para nuestro sindicato. La jornada seguirá teniendo, como no podía ser de otra manera, el carácter reivindicativo y festivo propio de una fecha tan importante para la clase trabajadora. En este segundo aspecto habrá importantes novedades.

La jornada comenzará, como viene siendo habitual los últimos años, con un mitin que se celebrará en el Sagrado Corazón de Bilbao a partir de las 11:45. Esta es la primera pequeña novedad, pues el acto comenzará 15 minutos más tarde que las anteriores ediciones. Después del mitin, en el que intervendrá el secretario general, Adolfo Muñoz, una manifestación recorrerá la Gran Vía para finalizar en la Plaza Circular, donde se celebrará un pequeño acto final.

Es aquí donde empiezan las principales novedades de este Primero de Mayo. Este año la comida –que comenzará a las 14:00– se celebrará en el muelle del Arenal bilbaíno, donde se instalará una carpa gigante con capacidad para 1.500 personas. La soberanía alimentaria es una de las luchas más importantes en el proceso de construir un mundo más justo y solidario, que anteponga a las personas y al medio ambiente frente al capital y la destrucción del planeta en beneficio de las élites económicas. Por ello el menú tendrá como eje la soberanía alimentaria y será totalmente ecológico: patatas con chorizo, ternera –que se asará en el

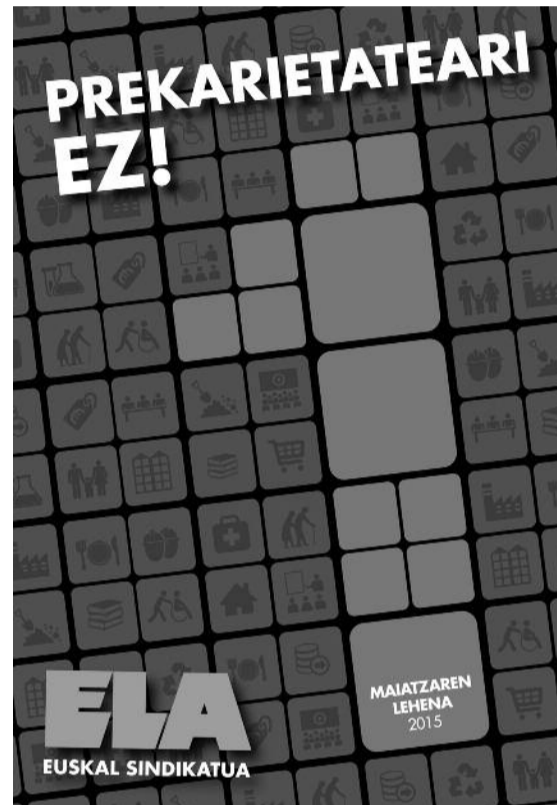
mismo muelle del Arenal–, queso y pastel vasco. Y, para beber, agua, sidra y vino. También ecológicos, por supuesto. El precio será el mismo que el año anterior: 18,50 euros las personas mayores de edad y 9,50 euros los menores de edad.

Después de la comida, a la hora que cada comarca concrete, saldrán los autobuses de vuelta. Y, quien quiera alargar la jornada en Bilbao... ¡a seguir la fiesta!

RETO ORGANIZATIVO

Este nuevo formato de Primero de Mayo es un reto para ELA. Será la primera vez que la tradicional comida se celebre en el Arenal, lo que, en opinión de Eustakio Uranga, responsable de organización, supone un proyecto no exento de dificultades. "Organizar una comida para 1.500 personas en la calle siempre es un reto, que requiere una importante infraestructura, tanto personal como material. Llevamos tiempo trabajando en este reto, y estamos seguros de que todo saldrá bien".

Uno de los aspectos más importantes a destacar es que la carpa tiene capacidad para albergar a 1.500 comensales, cifra bastante inferior a la que se reunía en el BEC. "Cuando afrontas un reto así siempre surgen dudas y retos. Se darán 1.500 comidas, menos de las que se daban en el BEC, pero esperamos que la organización funcione como un reloj para ajustar los comensales al espacio habilitado. El reparto de tickets para la comida se ha realizado

por comarcas, con una distribución proporcional al peso y tamaño de cada una. El menor número posible de comensales obliga a ser muy rigurosos en la distribución de los tickets y a hacerlo con la debida antelación para evitar sorpresas de última hora. Para comprar el ticket para la comida es necesario ponerse en contacto con las personas responsables de la comarca correspondiente".

ELAk prekarietateak eragiten dituen ondorio larriez ohartaraziko du Lan Osasun eta Segurtagunaren Nazioarteko egunean

PREKARIETATEA, JOMUGAN

ELAk prekarietateak eta kalitate gabeko enpleguak langilei eragiten dizkigun arazo larriak landuko ditu aurten Lan Osasun eta Segurtagunaren Nazioarteko egunean. Horretarako bi ekitaldi antolatu ditu, bata Burlatan –apirilak 24– eta bestea Bilbon –apirilak 28–.

Lehenengo hitzordua Nafarroan izango da, Burlatan. Ekitaldia 10:00tan hasiko da bertako Kultur Etxean. Bigarren hitzordua, berriz, Bilbon izango da, 10:00etan ere, Euskal Herriko Unibertsitateak Abaindoibarran duen Paraninfoan.

ELAko lan osasun eta segurtasun arduradun Leire Txakartegik azpimarratzen duenez, "prekarietatea lan harremanetan arau nagusia bihurtzen ari da, eta egoera hau lan osasunaren zaintzaren antitesia da. Lan ezbeharren beherakada

jarduera ekonomiko txikiagoaren ondorio da, besterik gabe. Ez da inola ere aplikatzen diren politiken emaitza".

ELA ha organizado dos actos con motivo del Día Internacional de la Salud y la Seguridad Laboral. El primero será en Burlata, el 24 de abril; el segundo, en Bilbao, el 28 de abril.

Lankidetu!

2015eko ABERRI EGUNA DELA-ETA NAZIO BATZORDEAREN AGIRIA

"POLITIKA NEOLIBERALEK ERAGOTZI EGITEN DUTE GEHIENGO SOZIALAK SUBIRANISMOAREKIN BAT EGITEA"

Aurtengo Aberri Egunez ere ELAK eutsi egiten dio nazio burujabe bat, gizon eta emakume libreen herri bat eraikitzeko bere konpromisoari: komunitate gisa eragiten dien guztiari buruz erabakitzeke libre, eta munduko beste nazioekiko harremanak erabakitzeke libre.

Askatasun nahi honentzako bi oztopo nagusi ditugu gaur: batetik, estatuak gure autodeterminazio eskubidearen aitortza ukatzea, eta bestetik, klase xeheei ezartzen ari zaien pobretze prozesua. Hala da, gero eta langile gehiagok pairatzen ditu lan- eta bizibaldintza gero eta okerragoak, eta prekarietatera edo gizartearen baztertera bultzatzen dituzte beren babes funtzioa alboratu duten estatuak eta estatuz azpiko administrazioak.

Nazio libre eta burujaberik ez dago gehiengoari lan duina, babes soziala edo aukera- berdintasuna ukatzen zaionean. Horregatik, jaiegun hau dela eta ELAK dei egiten die arduraren instituzionalak dituzten indar politikoei -batik bat abertzaleei- lehenasuna eman diezaieten gure herriaren pobretze prozesuaren amaiera ekar dezaketen babes sozialeko, enplegu- eta zerga-politikei. Ziur gaude horrela gure herriaren burujabetzaren aldeko borrokak berebiziko sinesgarritasuna irabaziko lukeela, eta babes oso zabala izango lukeela -baita gaur ezaxola adierazten duten sektore sozialetan ere- gauza izango bagina justizia soziala, berdintasuna eta solidaritatea gure bizitza politikoaren eta nortasun nazionalaren erdigunean kokatzeko.

Konbikzio hori ez da desideratum hutsa. ELAren ustez, azken urtean Grezian, Katalunian eta Eskozian gertatu denak diagnostiko hori bete-betean berresten du. Hiru kasuetan aldarrikapen desberdinak plazaratzen dira, nortasun nazionala, demokrazia eta justizia soziala. Baina justizia sozial handiagoa iristeko nahia da hiru herri horietan izan diren mobilizazioen ardatz, baita gehien bateratzen duen helburua ere. Herriok bilatzen duten aldaketa politiko eta sozialak Leitmotiv bera du: beren ongizate eta kohesio politikak erabakitzeke tresna guztiak bereganatzea. Kasu greziarrear agerikoak dira subiranian nazionalaren mugak, honek

Troikaren botere ekonomikoari aurre egin nahi dionean.

Horregatik, Aberri Egunaren ospakizun hau une egokia da guztiok oinarritzko galdera bati erantzuteko: Gure ustez, zein politikarekin ekin behar zaio erakuntza nazionalen prozesu bati? Galdera honen erantzuna nekez izango da politika neoliberalak.

Galdera hau egin beharrekoa da kontutan izanez gero espainiar Estatuak euskal erakundeak soilik aintzatesten dituela Troikaren politika ekonomiko eta sozialaren aplikazioa hitzartzeko unean. Gure instituzioek egin dituzten negoziazioek hala erakusten dute: Kupoa, Ekonomia Ituna edo

Hitzarmen Ekonomikoa, enplegu-politikak, onartu diren aurrekontu-mugak... Gainera, Estatuak Euskal Herriarekiko daraman politika berzentralizatzailea da autogobernuari dagokionez, uniformatzailea kultur arloan eta errepresiboa, zeharo errepresiboa, bake eta normalizazio politikoan. Arlo guztietan espainiar estatua inboluzio gordinean dago.

EZ DAGO DIAGNOSTIKO PARTEKATURIK

ELAren iritziz abertzaleen artean ez dago inboluzio horri buruzko diagnostiko partekaturik. Baina diagnostiko hori are premia handiagoa da ikusiz gero aitortzen nazionala lortze aldera gaurdaino saiatutako bide guztiak agortuta daudela. Borroka armatua berrikusi eta behin betiko baztertu da, baina nazionalismo instituzionalak ez du aukera estatutista berrikusi.

Egia da Gasteizko gobernuak Gernikako Estatutuaren gauzatze mailari buruz irakurketa kritikoa egin duela. Baina euskal autogobernuaren egungo arazoa ez da soilik araudi-arazo bat; ezta arazorik larriena ere. Badago, noski, arazo normatibo bat: oinarri-legeak, Auzitegi Konstituzionalaren epaiak, EAeko gobernu-ordetzaria buru dela euskal administrazioen legegintzari behin eta berriz ezarritako helegiteak... ELAren aburuz, ordea, autogobernuaren arazorik funtsezkoena pultsu eta posizio politikoan datza. Izan ere, autogobernuaren kudeaketak aspaldian tentsio oso gutxi du espainiar Gobernuaren aurrean. Eusko Jaurilaritzak honi aurre egiteko Auzitegi Konstituzionalean demanak sartu besterik ez du egiten; haatik, duela hogeitau urte pasatxo gobernu honek berak esan zuen helegite gehiago ez zuela aurkeztuko hura auzitegi alderdikoitzat jotzen zuelako. Sarritan, gure ustez, oinarri-legeak errekurritzen dira, gobernuaren hauen edukiekin ados izanagatik ere, tentsio eta konfrontazio politiko itxura faltsua emateko. Bestalde, tentsio falta bera erakutsi du, esaterako, EAEn Lomceri eta beste oinarri-lege batzuri erantzun dienean.

Horregatik, oso zaila da ulertzea euskal estatus politikoaren balizko aldaketarako abiapuntu eta ipar gisa

Espainiak eta Euskal Herriak elkarri aitortza eta leialtasuna zor diotela dioten posizio politikoa (batzuk "aldebikotasuna" deitzen diote honi). ELAK uste du gaur ustezko "aldebikotasun" hori aldarrikatzea programa ekonomiko eta sozial jakin bati lotzen zaiola, Madrildik enpresa, finantza eta politikako eliteekin partekatzen den programa, hauek euskal subiraniarekiko oso aurkako jarrera izanagatik ere. Kontraesan eta konfrontazio itxurak gorabehera, garrantzi ekonomiko duen gaitan adostasuna erabatekoa edo ia erabatekoa da: defizita eta zorraren ordaina (kasu honetan baita aldundiekin ere), Kutxabank, AHT, zerga-politika...

Postura neoliberal honekin bat, Gasteizek babes ematen dio Confebaski. Gogoratu beharra dago patronal hau -badaezpadako ordezkartza duena- gustora bizi dela espainiar legearekin, beti bere alde baitu, eta estatus politikoa berrikusteko saioak izan direnean sutu aurka agertu izan dela. Patronal honek ELAren eta LABen sindikalismoa legez kanpo jartzeko adierazi duen borondateak ez du auzitan jarri Eusko Jaurilaritzarekiko duen harremana. Gainerakoan, espainiar gutxiengo sindikalarekin hasitako elkarrizketa sozialak osatzen du ikuspuntu sozial eta demokratikotik ez hanka ez bururik ez duen argazki hau. ELAK ondorioztatu du gobernuak gehiengo sindikal errepresentatiboei duen erdeinuak arrazoi bakarria izan dezakeela, bere klase-posizioa.

Gure nazioaren aitortpenaren aldeko borrokak Iparraldeari dagokionez beste mugarri batzuk ditu. Frantses gobernuak bere jarrera antidemokratikoari eusten dio, eta estatutu berezia duen lurralde-batasun baten aldarrikapena goitik behera ukatzen du, biztanleriaren hautetsiek hau galdatu zuten arren. Haatik, datozen hiletan etorkizun instituzionalerako ondorio garrantzitsuak izan ditzaketan gertakariak etor litezke. Udaltzaren arteko eztabaida erabakigarri bat hasiko da, hautatu egin beharko baitute gobernuak mahairatutako instituzionalizatzeko aukera desberdinen artean. Zorionez, eztabaida ez da soilik elite politikoen eskutetan geratuko. Batera plataformak egingo duen sentsibilizazio lanak eta, batez ere, mobilizazioak, eragina izango du, ziurrenik, prozesuaren buruan hartuko dituzten erabakietan.

Autogobernuaren eta EAeko politika neoliberalen inguruko diagnostikoa baliagarri da, halaber, Nafarroan ezarri diren politikak azaltzeko. Hemen, ordea, aldaketa politikoa eskatzen duen deialdara gizartearen oso hedatuta dago; sektore abertzale eta progresistak honetan bat datoz, eta horrek gutxieneko batzuk oinarri hartuta ados jartzea ahalbidetu beharko luke. Hau are behar handiagoa da kontutan hartuz gero "erregimen forala" delakoa sostengatzen duen egitura sindikal, patronal, politiko, mediatiko eta are, erlijiosoak, duen berebiziko indarra.

ELAk ondorioztatu du prozesu politikoari dagokionez guztiz lotuta dagoela estatuarekin egindako apustu neoliberalak eta autogobernuaren aldeko jarrerak izan diren pultsu galera. Bestalde, hau gure herriaren historia garaikidean errepikatu bada ere, gure burujabetzaren aldeko borrokarako abiapuntu gisa honako

Hay una correlación efectiva entre la apuesta neoliberal con el estado y la pérdida de pulso político en la defensa del autogobierno. Confrontar con las políticas neoliberales constituye para ELA su primera, y más importante, responsabilidad nacional.

La lucha por la soberanía ganaría credibilidad y concitaría adhesiones ampliamente mayoritarias si fuésemos capaces de situar la justicia social, la igualdad y la solidaridad en el centro de nuestra vida política y de nuestra identidad nacional.

No existe entre los abertzales un diagnóstico compartido sobre la involución que sufrimos. Y ese diagnóstico es aún más urgente si constatamos que todas las vías ensayadas hasta la fecha para nuestro reconocimiento nacional están definitivamente agotadas.

gogoeta ezarri beharko genuke: politika neoliberalerkin jarraitzeak eragotzi egiten du gehiengo sozial batek subiranismoarekin bat egitea eta gehiengo hori nahitaez estatuarekin konfrontaziora daraman prozesu baten protagonista izatea. Hortik aurrera, logikoa denez, ELArentzat lehen arduraz nazionala, funtsezkoa, gure gobernuak gauzatzen ari diren politika neoliberalerkin aurre egitea izango da.

Deitoragarria da beren burua aberztaletzat duten indarren arteko harreman-kodeak erabat lehiak baldintzatu egotea. Hau da gaurko gure handikapik handienetakoa. Norgehiagoka horrek izugarrizko arriskua dakar berekin: estatuarekiko gatazka politikoa lokartzea. Abagune politikoa zein den ikusirik, ados jartzeko ezin horrek ez du zentzurik, kontutan izanik PPK eta PSOEk sostengatzen duten estatu-ituna zer nolako krisian dagoen. Batez ere bozketakoa den lehia hori medio EAEn aberztaletzen gehiengo handia antzu bilakatzeko da, eta Nafarroan izan litekeen benetakoa aldaketa politikoa baten aukerari buruzko zalantza areagotzen du.

SINDIKATUEN EKARPENA

ELAk indar politiko abertzaleei galdegiten dien harreman-kodeei buruzko irakurketa kritiko hau eremu sindikalera ere eramatea, sinesgarri izango bagara. Esparru honetan ere lehiaren dinamika hutsak porrotera eramaten du elkar hartuta jokatzeko aukera ugari. ELAren iritziz, eremu sindikalean identifikatuta dauden arazo objektiboak gaituz gero, sindikatu abertzaleok ekarpen garrantzitsua egin diezaiogegu erakuntza nazionalerako prozesuari, arlo sindikal, sozial eta politikoa.

Katalunia eta Eskozia egokiera hau baliatzen ari dira; abagune honetan desiragarria litzateke Euskal Herri burujabearen helburuan bat gatozen indar sozial eta politiko guztiok diagnostiko eta estrategia partekatzea, erabakitze-ko eskubideari eta normalizazio politikoi dagokionez. Hau posible ez bada, berriz, aukera errealista da lan egitea prozesu subiranistari buruz diagnostiko bat partekatu dezakegunon artean.

Gainera, ziur gaude herritar mobilizazioa beharrezkoa dela autogobernu maila hobea lortzeko. Mobilizazio hau masiboa eta eragingarria izan dadin, erabakitze-ko eskubidearen aldeko mugimendu sozialak bere autonomia finkatu behar du alderdien diziplinekiko. Hau posible izan dadin premiazkoa da indar abertzale nagusiek ezarritako diziplinak ez baldintzatzea gizartearen eraikitzen den guztia. Ez gara zalantzan jartzen ari alderdiei prozesu nazionalerako dagokien eginkizuna; are gutxiago herritar subiranistaren ordezkari gisa duten legitimitate osoa. Baina gizarte gero eta ahaldunago eta mobilizatuago eratzeko nahi dugu, une honetako blokeoak gaituzten joateko. Ziur gaude gizarte mobilizatu bat dela bide bakarra eremu instituzionalean ohiko jarduerak politikoa topatzen dituen muga estuak gaituzteko.

Aberri Eguna erreibindikazio eguna dugu. ELAk bere afiliatuei dei egiten die parte har dezaten egun honetarako antolatzen diren jai- eta aldarrikapen-ekitaldi guztietan, toki zein nazio mailan.

Gora Euskal Herria askatuta!

LABURREAN / BREVES

En la imagen varios de los militantes de ELA en Volkswagen-Navarra. Atrás, de izquierda a derecha: Juan Cruz Ustarroz, Josean Miguel, Txemi Sesma. Delante, de izquierda a derecha: Mikel Xabier Diarte, Igor Peñalver, Fernando Garjón y Koldo Abaigar. Un equipo joven y comprometido con las y los trabajadores de Volkswagen-Navarra, tal y como lo demuestran los magníficos resultados obtenidos en las elecciones sindicales celebradas el 1 de abril.

• ELAk emaitza bikainak lortu ditu Volkswagen-Navarran

Industria eta Eraikuntza Federazioak Nafarroan duen arduradun Jokin Arbeak oso irakurketa positiboa egiten du apirilaren lehenean Volkswagen-Navarran egin ziren hauteskundearen inguruan. Ez da harrizkoa; hamabi urteren ostean ELAk ordezkari izango du bertako enpresa batzordean. "Helburu guztiak lortu ditugu. Komitean indar handiz sartu gara, 191 boza eta bi delegaturekin. Pozik gaude, oso pozik, emaitza bikain hau azken urte luzeetan egindako lanaren emaitza baita".

Arbeak nabarmetzen duenez, bozketen emaitza ikusirik agerikoa da langileen artean dagoen haserrea eta aldaketarako nahia. "Sindikatu guztiek boto galera handiak izan dituzte. Guztiek, noski, ELA kenduta. Lantalde polita aurkeztu dugu, gaztea, jende militantea eta konprometitua. Asko izan dira orain arteko inertzietatik ihes egin eta ELA aukeratu duten langileak, eta guztiei eskerrak eman nahi dizkiegu. Denok dakigu zein zaila den Volkswagen-Navarran gurea bezalako eredu sindikal bat garatzea. Jakinak dira bertan dauden sare-klientelarrak eta enpresa eta sindikatu zehatz batzuen arteko interes konpartitua".

Etorrizunari begira erronka ugari dituztela aitortzen du Arbeak. "Langileekin egon eta entzun beharra dago. Onartezina da, esaterako, 2015. urtean soldadak bere horretan mantentzea enpresak izugarrizko dirutza irabazi duenean. Horrelako gauzak soilik dira posible zenbait sindikaturen laguntza lotsagarria baduzu. ELA Volkswagen-Navarrako enpresa batzordea itzultzea oso garrantzitsua da, baina ez soilik enpresa honentzat. Asko dira Nafarroan Volkswagen-Navarrarentzat lan egiten duten enpresak eta langileak. Azpikontrata horietan ordezkari zabal dugu, eta horiekin ere esku lan egin beharko dugu".

"Lau urte barru –gaineratzen du– langileek berriz ere hitz egin beharko dute. Eta ziur naiz orain emaitza oso onak lortu baditugu lau urte barru are eta hobeak izango direla. Badakigu zailtasun ugari aurre egin beharko diegula, baina lan bikaina egiten ari gara eta talde oso polita dugu".

• Huelga en Osakidetza los días 23 y 24 de abril

Todos los sindicatos con representación en Osakidetza han convocado dos jornadas de huelga para esta misma semana –23 y 24 de abril–. Peio Igeregi, responsable de ELA en Osakidetza, denuncia que la dirección de Osakidetza sigue sin responder a las peticiones mínimas que reivindica el conjunto de la representación sindical: una OPE en condiciones, sustitución de la plantilla desde el primer día, vuelta a la jornada anterior y recuperación de licencias y resolución de la convocatoria de Desarrollo Profesional 2011.

"No pedimos nada –destaca Igeregi– que no se pueda asumir si hay voluntad; ejemplos no faltan en otros sectores de la administración. Las movilizaciones que hemos desarrollado esta semana como previa a las jornadas de huelga han tenido un gran respaldo de las y los trabajadores. Estamos

decididos y decididas a recuperar los miles de puestos de trabajo perdidos en Osakidetza y no vamos a cejar hasta que se mejoren las cargas de trabajo y se pueda atender con seguridad y calidad".

• TTIP-aren aurkako mobilizazioak

Nazioarteko ehunka eragilek deituta apirilaren 18a Europar Batasuna eta Ameriketako Estatu Batuak negoziatzen ari diren Merkataritza eta Inbertso Hitzarmenaren –ingeleraz, TTIP siglekin ezaguna– aurkako mobilizazio eguna izan zen. Hori dela-eta, *Euskal Herrian TTIP ez!* plataformak hainbat ekimen antolatu zituen iragan astean. ELA plataforma horren parte da, eta parte-hartze aktiboa izan zuen antolatu ziren ekitaldietan. ELAko nazioarteko arduradun Laura Gonzalez de Txabarrik azpimarratzen duenez, ezinbestekoa da TTIP-aren aurkako borroka sindikatuaren agendaren erdigunean kokatzea, hitzarmenak eraso larria suposatuko duelako langile-klasearentzat.

• "Zor ilegítimo ez da ordaindu behar"

Apirilaren 14an luxuzko gonbidatua izan genuen gurean, Eric Toussaint, Greziako Zorra Ikuskatzeko Batzordeko burua. Toussaintek Greziak bizi duen egoeraren inguruan mintzatu zen, egungo egoeraren errepaso zorrotza eginez. Gainera, abagune honen aurrean dituen proposamenen inguruan ere mintzatu zen: zorraren auditoria egin eta gero legez kanpoko litzatekeen zatia ez ordaintzea, Estatuaren dirua izanagatik bera ere parte den bankuen mugimendu eta erabakien gaineko kontrola eta zerga-sistema bidezkoa, beste neurri batzuen artean.

• Akordioa CTC enpresan

Iberdrolarentzat lan egiten duen CTC azpikontratako langileek akordioa lortu dute Iberdrolako zuzendaritzarekin. Iberdrolak argiaren-kontagailuen irakurketa egiteaz arduratzen den CTC enpresako langileak kaleratu nahi zituen, ondoren beste langile batzuk baldintza okerragoetan hartzeko. Akordioa aste luzeetako mobilizazioen ostean etorri da, eta nabarmen hobetzen ditu langileek jaso beharreko kalte-ordainak.

¡ABANDONAD CUALQUIER ESPERANZA!

El pasado año un sindicalista inglés nos dijo: “tardamos 20 años en concluir en qué consistía el proyecto de Margaret Thatcher: un plan sistemático de destrucción de derechos y de identidades colectivas”. El contexto que vivimos es similar al que capitaneó Thatcher. Capitalismo sin bridas con gobiernos que no intervienen en defensa de las personas débiles. ¡Vaya cóctel! Cada día aparecen nuevos ejemplos. La patronal exige otra reforma laboral “para salvar los obstáculos judiciales que han torpedeado su aplicación”. Otra reforma, bloqueo en la negociación colectiva para bajar salarios y vía legal para eliminar a ELA y LAB. Esta patronal cuenta con el apoyo del Gobierno Vasco. Larry Fink dirige BlackRock, la mayor gestora de Fondos de Inversión del mundo. Visitó en marzo al gobierno español, y la prensa se refería a él como “el hombre más poderoso del mercado”. Decía sin rubor alguno: “ayudo a los gobiernos a adoptar las políticas adecuadas... siempre pensando en el interés de nuestros clientes”. Es el reino de acreedores, multinacionales y bancos que disfrutaban empobreciéndonos, precarizando nuestras vidas, para acumular capital y poder.

Los gobiernos y la política. Los primeros, cómo hasta el suicidio político, obedecen y estigmatizan a quienes nos oponemos a sus políticas. La socialdemocracia ha convivido con el neoliberalismo institucionalizado. La UE ha permitido al poder económico arrebatarnos democracia y soberanía a ciudadanos y naciones; la han construido para que al capital le resulte indiferente quién gobierna. Para eso se hizo el Tratado europeo y, para reforzarlo, preparan el TTIP.

El objetivo es disciplinar toda la política. ¡Solo hay una alternativa! Que renuncie a pensar y asuma ser mediocre para dejarse llevar. No caben prácticas alternativas y el debate político se debe desarrollar en los

parámetros que interesan al capital, abandonando referentes esenciales. Estorba incluso la más elemental pedagogía política. Casi sin percibirlo el debate es solo electoral: ¡Elija entre neoliberalismo y neoliberalismo! No hablamos de promesas electorales, sino de qué se hace al llegar a las instituciones.

Los partidos sistémicos, además, están atrapados en una tela de araña, unas veces legal y otras corrupta (pero siempre perversa e injusta) que los mantiene subordinados a grandes empresas y poder financiero. Un partido que tiene colocados a ex-altos cargos en Iberdrola... ¿puede tomar decisiones contra esa empresa? ¿Qué explica la pérdida de un expediente en el cambio de gobierno de Zapatero a Rajoy en el que se exigía a las eléctricas la devolución –por cobros indebidos– de 3.000 millones de euros? Es imposible que se dirijan de tú a tú al poder económico.

Lo que sucede en Grecia es muy importante. Necesitamos Gobiernos que digan “no voy a sacrificar a mi pueblo para dar satisfacción a acreedores ilegítimos”. Lo necesitamos, de la misma manera que la Troika, para sus intereses, necesita que Syriza claudique.

La democracia huele a podrido. En esta globalización mandan personas a las que no votamos. La izquierda, en nuestra opinión, si quiere ser transformadora debe hacer un debate muy serio sobre los límites institucionales. Si no, cuando llegue a gobernar, se encontrará con el mismo dilema que hoy tiene Tsipras. Si ese debate no se hace y la izquierda forma parte de gobiernos, podría suceder que el problema lo representemos quienes exigimos prioridad para las políticas sociales.

No es una cuestión semántica. El Lehendakari prefiere llamar “rigor” a la “austeridad”. Buscan nombres para ocultar el contenido antisocial de sus políticas y para que les ayude a eludir sus responsabilidades. El Gobierno Vasco saca nota aplicando ajustes y renunciando a realizar una reforma fiscal que revierta la descapitalización de las cuentas públicas llevada a cabo durante años. La que aprobaron PNV, PSE-EE y PP ha sido irrelevante en términos de recaudación.

Mientras, la opacidad fiscal es total. ¿Por qué se permite que cargos de la patronal pasen a dirigir las haciendas o, el viaje inverso, de dirigir las haciendas a ser alto cargo en la patronal? Sufrimos políticas fiscales basadas en la gran mentira neoliberal de que, bajando impuestos al capital, se recauda más. El debate fiscal sigue secuestrado. Es inaceptable que el Gobierno nos diga “que no puede hacer nada”. Esta política fiscal es causa de mucho sufrimiento social.

El mantra del crecimiento. Crecimiento sin más; sin planeta que salvar de un sistema económico que desprecia el calentamiento global, y sin intervención pública para impedir que las desigualdades sociales aumenten. Las reformas se han hecho para que, tam-

bién con crecimiento, las desigualdades aumenten. Si el crecimiento se consolida (basado en factores externos como el petróleo, los tipos de interés y un euro más débil) lo será con más desigualdad. Hoy, con vista a elecciones, en vez de debatir sobre políticas para paliar la desigualdad, asistimos a una pugna por ver quién anuncia un PIB más alto y por atribuirse que el crecimiento se debe a su acción de gobierno, lo cual es mentira. Los gobiernos, todos, han colaborado en ahogar la economía real.

El sindicalismo, o es contrapoder, o no es nada. ¿De verdad es ELA maximalista? ¿Cuántas decisiones tomadas por los gobiernos estos últimos años lo han sido tras dialogar y negociar? Ninguna. Todo unilateral. Con el fin de ser eficaz en el contrapoder, ELA defiende para el sindicalismo la autonomía financiera y política que le permita decidir estrategias y acciones; alejarse de mesas inútiles que otorgan al sindicalismo un papel burocrático; consolidar organización sindical desde los centros de trabajo; formar cuadros y militantes y, en la medida de lo posible, apostar por alianzas sindicales y sociales que compartan praxis y objetivos (sumar entre distintos que tenemos enemigos comunes). Optar por el contrapoder sin organización no es posible. El reto –difícil– no admite lenguajes ambiguos que nadie entiende. Para ser un referente alternativo se debe ser claro. En lo sindical, ante una realidad mucho más precaria, para decirle a nuestra gente que el sindicato nos hace fuertes. En lo social, para exigir a la política, a toda, que no acepte los límites estrechos que impone el neoliberalismo. La izquierda, en nuestra opinión, reproducirá el papel de la socialdemocracia si defiende que sindicatos y movimientos sociales debemos ser masa de maniobra partidaria. Si la izquierda tiene un programa transformador, además de explicarlo, debe innovar con respecto a la vieja relación partido-sindicato. Es a partir de la autonomía sindical desde donde debemos buscar una dialéctica con la política, por otro lado imprescindible. Y en lo político –político es todo– para dar centralidad al modelo de sociedad en el debate por la soberanía. No como el fin de un camino, sino como eje central del propio recorrido soberanista.

Hay quien quiere que el sindicalismo abandone el referente de la lucha de clases (es cosa del pasado, dicen). Es curioso, a algunos de ellos les basta hablar de un “modelo propio” para Euskal Herria para sentar cátedra antisindical. Es gente que se basta sola y que no tolera ningún tipo de defensa colectiva organizada. ¿Qué papel juegan los sindicatos en ese “modelo propio”? Otros simplemente exigen que abandonemos la esperanza. No lo vamos a hacer. Los referentes no existen si no se trabajan. A quienes compartan estos objetivos ELA les invita a hacer juntos el camino. Una tarea apasionante.

Adolfo Muñoz Txiki, secretario general de ELA

www.ela.eus / @ELAsindikatu / ELA-Facebook

ELA **astekaria**

Barrainkua 13, Bilbao
Tel. 94 403 77 00
Fax 94 403 77 66

Dep. legal BI-199-00

www.ela.eus

**Franqueo concertado
nº 08/207**